

перото и то оставяше слѣдъ себе си дълга черна лента на книгата и бързо забѣга по нея.

— Тихо! . . . Татко пише, — каза царицата фея съ единъ тихъ гласъ, който приличаше на лекия шопотъ на вѣтѣра между трѣстиката.

И въ хоръ всичкитѣ книги по полицитѣ ѝ отговориха :

— Тихо! . . . Тихо! Тате пише!

И перото заскърца :

„Азъ пиша за дѣцата весели при-каз-чи-ци . . . при-каз-чи-ци . . .

И вратата, и всичко въ стаята подхванаха тѣзи думи и запѣха :

— Приказки, приказки; приказки, приказки. . .

Азъ отворихъ очи и видѣхъ, че сѣдя на пода. Баба Акулина сърдито ми клатеше глава.

— У-у-у — ти немирнице, защо сѣдишъ на пода. . . Намѣрила си хубаво мѣсто Ставай по-скоро!

Азъ се хвърлихъ къмъ баба.

Бабо, драга, мила бабо! Азъ сега вече зная, какъ пише татко приказкитѣ. Феята всичко ми разказа. Азъ искамъ само по-скоро да науча буквитѣ.

— Добрѣ, добрѣ, моя умнице, — весело ми отговори баба и ме поглади по главата.

Азъ скоро се научихъ да чета и пиша. А добрата фея понѣкога идваше при мене и ми шепнеше своитѣ хубави и прави думи: „Труди се, и ти всичко ще знаешъ, всичко ще можешъ!

